

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0359/2013

23.10.2013

ZALECENIE

w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (12324/2013 – C7-0379/2013 – 2013/0083(NLE))

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Sprawozdawczyni: Véronique Mathieu Houillon

Objaśnienie używanych znaków

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza (pierwsze czytanie)
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza (drugie czytanie)
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza (trzecie czytanie)

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu.)

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	5
UZASADNIENIE	6
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	9

PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (12324/2013 – C7-0379/2013 – 2013/0083(NLE))

(Specjalna procedura ustawodawcza – zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12324/2013),
 - uwzględniając Protokół przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniający Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 31 maja 2001 r.,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 114 ust. 1 i 207, oraz art. 218 ust. 6 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0379/2013),
 - uwzględniając program sztokholmski i plan działań służący jego realizacji¹,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2013 r. w sprawie drugiego sprawozdania dotyczącego realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej²,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy: zalecenia dotyczące potrzebnych działań i inicjatyw (sprawozdanie końcowe)³,
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0359/2013),
1. wyraża zgodę na podpisanie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Eurojustowi.

¹ (COM(2010)0171)

² Teksty przyjęte w tym dniu. P7_TA-PROV(2013)0384.

³ Teksty przyjęte w tym dniu. P7_TA(2013)0245.

UZASADNIENIE

Międzynarodowa konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, przyjęta w dniu 15 listopada 2000 r., jest pierwszym globalnym instrumentem walki z międzynarodową przestępczością zorganizowaną i obrotem bronią palną. Trzy protokoły uściślają konwencję, przewidując konkretne środki do zwalczania konkretnych przestępstw. Protokoły te dotyczą odpowiednio handlu ludźmi, przemytu migrantów oraz nielegalnego wytwarzania broni palnej i handlu nią. Wspólnota Europejska podpisała w dniu 12 grudnia 2000 r. konwencję, protokół przeciwko przemytowi migrantów i protokół przeciwko handlowi ludźmi, natomiast w dniu 16 stycznia 2002 r. – protokół przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu broni palnej i handlowi nią.

W kwietniu 2004 r. UE zatwierdziła zawarcie konwencji, a w lipcu 2006 r. – protokołu przeciwko przemytowi migrantów i protokołu przeciwko handlowi ludźmi. Protokół przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu broni palnej i obrotowi nią został podpisany w dniu 16 stycznia 2002 r., ale przełożono jego zawarcie w oczekiwaniu na dostosowanie ustawodawstwa europejskiego.

Zgodnie ze swoim zobowiązaniem Unia Europejska dostosowała przepisy dotyczące prowadzenia rejestrów, znakowania broni palnej, pozbawiania broni palnej cech użytkowych, wymogów dotyczących systemów wydawania licencji lub zgody na wywóz, przywóz i tranzyt, wzmocnienia kontroli w punktach wywozu i pośrednictwa.

W następstwie komunikatu Komisji w 2005 r. w sprawie środków zapewniających większe bezpieczeństwo materiałów wybuchowych, zapalników, sprzętu służącego do wyrobu bomb oraz broni zreformowano ustawodawstwo europejskie. Zalecenie Rady, przyjęte na posiedzeniu w dniach 12–13 czerwca 2007 r., dotyczące standardowej procedury do stosowania w państwach członkowskich do transgranicznych dochodzeń prowadzonych przez organy policyjne badające kanały dostaw broni palnej skonfiskowanej lub przejętej w związku z przestępstwem polepsza jakość śledzenia oraz współpracę organów ścigania. Dyrektywa 2008/51/WE zmienia dyrektywę 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni, aby wprowadzić do niej nowe zgodne z protokołem przepisy dotyczące transferu broni wewnątrz Unii Europejskiej. Rozporządzenie 258/2012 wdrażające art. 10 protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko broni palnej reguluje zezwolenia na wywóz oraz przewiduje środki dotyczące przywozu i tranzytu broni palnej, jej części, komponentów oraz amunicji.

W następstwie reform obowiązujących instrumentów, a także przyjęcia nowych przepisów Unia Europejska może już ratyfikować Protokół przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją.

Protokół przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną

Cztery państwa członkowskie do dziś nie podpisały ani nie przystąpiły do protokołu, 18 państw członkowskich UE podpisało protokół, a 16 państw członkowskich jest jego stronami. Ratyfikacja protokołu przez Unię Europejską uczyni postanowienia protokołu prawnie wiążącymi wszystkie państwa członkowskie w granicach kompetencji europejskich.

Protokół ma na celu zapobieganie nielegalnemu wytwarzaniu broni palnej i obrotowi nią, jej częściami i komponentami oraz amunicją, a także zwalczanie i eliminowanie tych zjawisk.

Zaleca się w nim karanie za wytwarzanie broni palnej i obrót nią, jej częściami i komponentami oraz amunicją, podrabianie lub usuwanie znakowania broni palnej, a także usiłowanie lub ułatwianie popełnienia takiego przestępstwa z zastrzeżeniem różnych tradycji prawnych państw-stron.

Przewiduje się konfiskatę broni będącej przedmiotem nielegalnego wytworzenia lub handlu, a także środki zapobiegające nielegalnemu ponownemu używaniu broni palnej pozbawionej cech użytkowych.

Znakowanie broni palnej w momencie jej wytwarzania, przywozu lub transferu do danego kraju musi być zapewniane przez państwa-strony, aby umożliwić identyfikację producenta, kraju i roku przywozu.

Każde państwo-strona zobowiązuje się także do przechowywania co najmniej przez dziesięć lat informacji o broni koniecznych do jej śledzenia i identyfikacji.

Protokół nakłada na państwa-strony obowiązek wprowadzenia skutecznego i zharmonizowanego systemu wydawania licencji lub zgody na wywóz i przywóz, a także środków dotyczących międzynarodowego tranzytu broni palnej oraz wzmocnienia kontroli wywozu, punktów wywozu i kontroli na granicach.

Protokół zachęca do wymiany informacji między państwami-stronami za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego w celu zwiększenia zdolności prewencyjnych poszczególnych państw oraz możliwości wykrywania nielegalnego handlu bronią palną i prowadzenia dochodzeń w tej sprawie.

Uwagi sprawozdawczyni

Nielegalne wytwarzanie broni palnej i obrót nią, jej częściami i komponentami oraz amunicją przynosi korzyści także grupom przestępczym i terrorystom, zapewniając im dodatkowe źródło dochodu i pomnażając ich niszczycielski potencjał.

W planie działania Rady i Komisji służącym realizacji programu haskiego wymienia się propozycję zawarcia – w imieniu Wspólnoty Europejskiej – protokołu o handlu bronią.

W programie sztokholmskim potwierdzono, że UE powinna w dalszym ciągu propagować ratyfikację konwencji międzynarodowych (i protokołów do nich), w szczególności tych, które powstały pod auspicjami ONZ, a także stwierdzono, że handel bronią jest jednym z nielegalnych działań zagrażających bezpieczeństwu wewnętrznemu Unii Europejskiej, z którym trzeba się uporać w pierwszym rzędzie. Sprawozdawczyni z zadowoleniem konstatuje, że jest to także jeden z priorytetów wymienianych w strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej oraz w konkluzjach Rady z posiedzenia w dniu 7 czerwca 20132 r. w sprawie walki z przestępczością zorganizowaną.

Europol zawsze śledził z bliska rozwój tego typu przestępczości, a dokonana przez niego analiza pozwala uświadomić sobie ogrom nielegalnego handlu bronią palną w Europie.

Liczne komunikaty zespołu analiz i powiadomień (SCAN) Europolu alarmowały już państwa członkowskie o rozmiarach i ryzyku wynikającym z nielegalnego handlu bronią. W 2010 r. opublikowano komunikat o nielegalnym handlu bronią ciężką w Unii Europejskiej oraz jej przepływie, zaś w 2012 r. notę o wczesnym ostrzeganiu pt. „Karabiny Kałasznikow: wytwarzania, handel i nielegalne wykorzystywanie w Europie”. Analiza gróźb pochodzących od dużych grup przestępczości zorganizowanej prowadzona przez Europol (SOCTA) w 2013 r. pokazuje, że grupy przestępcze wykorzystują handel bronią jako źródło dochodów: 18 różnych krajów wskazało 39 grup przestępczych, dla których kierowanie handlem bronią palną było działalnością główną (25 grup) lub uzupełniającą (14 grup).

Protokół umożliwia lepsze zapobieganie nielegalnemu handlowi bronią palną i zwalczanie go dzięki lepszej kontroli broni poprzez jej znakowanie oraz zezwolenia na przywóz i wywóz, a także dzięki ściślejszej współpracy i wymianie informacji między państwami-stronami.

Sprawozdawczyni podkreśla w szczególności kluczowe znaczenie wymiany informacji, o której mowa w art. 12 protokołu; przestępczość nie zna granic, a skutecznie zwalczać wszelkie formy nielegalnego handlu, jak i handlu bronią można tylko wtedy, gdy państwa członkowskie będą ze sobą współpracować w zakresie większym niż sieci przestępcze. Podstawowe znaczenie ma wymiana informacji dotyczących grup przestępczych, używanych metod, środków i szlaków, nielegalnej broni palnej, zatwierdzonych producentów, sprzedawców, importerów i eksporterów oraz najlepszych praktyk w zakresie zwalczania nielegalnej produkcji i nielegalnego handlu. Istnieje duża liczba instrumentów kontroli, takich jak znakowanie czy system zezwoleń i licencji na wywóz i przywóz. Systemy te są jednak rzeczywiście skuteczne jedynie wtedy, gdy informacje są przekazywane i dzielone z innymi. W związku z tym sprawozdawczyni zdecydowanie apeluje do państw członkowskich o nasilenie wymiany informacji za pośrednictwem systemu informacyjnego Europolu EIS, umożliwiającego rejestrację, przesył i kontrweryfikację ok. dwudziestu danych łącznie z tymi, które dotyczą nielegalnej broni palnej. Sprawozdawczyni z zadowoleniem przyjmuje poza tym powołanie w obrębie Europolu centralnego punktu ds. nielegalnego handlu bronią, który ma dostarczać operacyjnego i strategicznego wsparcia śledztwom w toku.

W ten sposób protokół umożliwia poprawę bezpieczeństwa obywateli europejskich, a jednocześnie nie przynosi szkody legalnym użytkownikom broni palnej

Z tego właśnie powodu sprawozdawczyni zdecydowanie zaleca jego ratyfikację.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	17.10.2013						
Wynik głosowania końcowego	<table><tr><td>+: </td><td>40</td></tr><tr><td>–: </td><td>1</td></tr><tr><td>0: </td><td>1</td></tr></table>	+:	40	–:	1	0:	1
+:	40						
–:	1						
0:	1						
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jan Philipp Albrecht, Edit Bauer, Rita Borsellino, Emine Bozkurt, Arkadiusz Tomasz Bratkowski, Philip Claeys, Carlos Coelho, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Ioan Enciu, Monika Flašíková Beňová, Hélène Flautre, Kinga Gál, Kinga Göncz, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, Anna Hedh, Salvatore Iacolino, Timothy Kirkhope, Juan Fernando López Aguilar, Monica Luisa Macovei, Svetoslav Hristov Malinov, Véronique Mathieu Houillon, Anthea McIntyre, Roberta Metsola, Claude Moraes, Georgios Papanikolaou, Carmen Romero López, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Csaba Sógor, Renate Sommer, Rui Tavares, Wim van de Camp, Josef Weidenholzer, Tatjana Ždanoka, Auke Zijlstra						
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Alexander Alvaro, Ana Gomes, Stanimir Ilchev, Marian-Jean Marinescu, Andrés Perelló Rodríguez, Marie-Christine Vergiat						